

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 306, 8 september 2009

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Demonstrera 15 september!

Vi vägrar betala kapitalismens kris!

Demonstrera mot massarbetslöshet, rasism och privatiseringar!

Sergels torg, Stockholm

Tisdag den 15 september, kl. 17

Mer information på: septemberalliansen.se

Valet i Afghanistan: Fars mot tragisk bakgrund

30 augusti 2009

Valet i Afghanistan har visat sig vara en katastrof för västs drömmar om ett demokratiskt Afghanistan. Efter omfattande påståenden om valfusk, står det klart att ockupationen leder till katastrof för det afghanska folket.

Det afghanska valet – som utformades för att stabilisera president Hamid Karzais lakejregering – har blivit en fullständig fars. Omedelbart efter valet blev en optimistisk Barack Obama ut på Vita husets gräsplan för att till den samlade pressen proklamera:

”Det här var ett viktigt steg framåt i det afghanska folkets ansträngningar för att ta kontroll över sin framtid, till och med när våldsamma extremister försöker ställa sig i deras väg. Jag vill gratulera det afghanska folket till att ha genomfört det här historiska valet.”

Ändå var mediernas mittfåra knappt en vecka senare fulla med rapporter om hur Karzai ilsket skriker åt Obamas speciella sändebud Richard Holbrooke. Han stormade uppenbarligen ut från ett möte när Holbrooke trubbigt krävde att han, vad som än händer, måste ha en andra valomgång. Varför? Ramaskriet både i Afghanistan och i ockupationsländernas inhemska medier tyder på att ingen tror på att valet var ”fritt och rättvist”. Den afghanska kommissionen för klagomål på valet har fått tusentals med klagomål om valfusk, varav 270 anses vara tillräckligt allvarliga för att kunna ändra slutresultatet. En andra omgång kommer i verkligheten att bli ett omval.

Det verkar som om valdeltagandet i de pashtunska områdena i söder var minimalt. Knappt mer än 30 till 35 procent av befolkningen röstade medan deltagandet i söder, som hävdades vara ett starkt fäste för Karzai på grund av hans pashtunska tillhörighet, inte ens nådde upp till 5 procent. Det beror på att stora delar av området *de facto* är under talibanernas och andra upprorsmäns kontroll och därför att befolkningen är fientlig mot de amerikanska och brittiska ockupationsstyrkorna och därmed också Karzai som deras lakej.

Trots att en brittisk styrka erövrade ett av rebellernas starka fästen i området Babaji och befriade 80 000 potentiella väljare från talibanernas kontroll, var det bara 150 människor som röstade där, enligt BBC. Ändå dök valur-

norna från södern upp i Kabul svällande av röster på Karzai. Karzais huvudrival Abdullah Abdullah har publicerat videoinspelningar som visar hur det åstadkoms genom att proppa lådorna fulla med valsedlar. Hans motståndare har påpekat att det inte var mycket bättre i hans egna starka fästen. Han har vägrat att erkänna valet eller att tjänstgöra i en regering under Karzai.

USA är, förutom det här fiaskot, rasande över de figurer som Karzai valde som sina medkandidater, de två vicepresidenterna. Den förste var den ökände krigsherren Abdul Rashid Dostum och den andre ännu en tidigare befälhavare i Norra alliansen (och känd opiumhandlare) Muhammed Fahim. Obamas administration försökte stoppa dessa kandidater men Karzai är helt beroende av Fahim och Dostum för att få rösterna från tadjjikerna i norr. Det står därför klart att valet – även om det blir en andra omgång – inte kommer att tillhandahålla den demokratiska trovärdighet som USA och dess allierade behöver på hemmaplan för att övertyga en vacklande opinion att det här är det ”goda kriget”, ett krig för demokrati, kvinnors rättigheter, ekonomisk utveckling och nationsbyggnad.

Afghanistan är faktiskt inte ens en demokrati i den mest minimala meningen som resultat av invasionen och åtta års ockupation. Praktiskt taget all makt i konstitutionen är placerad hos presidentämbetet. I valet till parlamentet kan bara individer, inte politiska partier, ställa upp och kandidaternas politiska uppfattningar kan inte anges på valsedlarna. Det är olagligt för någon lag eller åtgärd att strida mot ”islams heliga religion”.

Detta brott mot demokratin genomfördes med entusiastiskt samförstånd från de allierade i Nato eftersom de fruktade att om ett nationalistiskt, sekulärt parti vann valet skulle det säkert motsätta sig USA:s och Storbritanniens planer för Afghanistan. Även Karzai och hans rivaler har presenterat sig själva för väljarna som allt mer antiamerikanska. Men den här politiken med att blockera vägen till demokrati hade ett pris som nu visar sig vara störande för Obama och Hilary Clinton: krigsherrarnas styre. Monster – kvinnohatande, knarklangande, våldförare på mänskliga rättigheter – som uzbekernas ledare Abdul Rashid Dostum, Hazarabossen Muhammad Mohaqeq och i Herat Ismail Khan, ökänd för att ha framtingat talibanliknande restriktioner för kvinnors klädsel och offentliga uppträdande.

Den modiga kvinnoaktivisten Malalai Joya, som valdes in i det afghanska parlamentet och sedan kastades ut för att ha fördömt krigsherrarna rätt i ansiktet på dem, liksom västockupanterna, slog i en intervju med *Independent* i London den 28 juli fast att:

”Era regeringar har slagit dunster i världens ögon. Ni har inte fått höra sanningen. Situationen är nu lika katastrofal för kvinnor som den var under talibanerna. Era

regeringar har ersatt talibanernas fundamentalistiska styre med en annan fundamentalistisk regim med krigsherrar. [Det är det] som era soldater dör för.”

Hon fortsatte med att beskriva det hon upptäckte när hon väl blivit vald:

”Jag insåg att kvinnors rättigheter fullständigt hade sålts ut... De flesta i väst har fått tro att intoleransen och brutaliteten mot kvinnor i Afghanistan började med talibanernas regim. Men det är en lögn. Många av de värsta grymheterna begicks av de fundamentalistiska mujahedin under inbördeskriget mellan 1992 och 1996. De införde lagar som förtrycker kvinnor vilka följdes av talibanerna – och nu var de på väg tillbaka till makten, understödda av Förenta staterna. De återgick omedelbart till sin gamla vana att använda våldtäkter för att straffa sina fiender och belöna sina krigare.”

Hon motsätter sig också ockupationen och kräver att västs trupper lämnar landet och avvisar argumentet att de förhindrar ett inbördeskrig eller åtminstone förhindrar en seger för talibanerna.

”Hur är det med inbördeskriget nu? Idag dödas människor – många, många krigsförbrytelser. Ju längre de utländska trupperna stannar i Afghanistan och gör det de gör nu, desto värre kommer det eventuella inbördeskriget att bli för det afghanska folket.”

Under tiden stiger förlusterna för den angloamerikanska offensiv som inleddes i början av juli i provinserna Helmand och Kandahar med raketfart. Enbart i juli dog 45 amerikanska soldater, den högsta siffran i år. I augusti har redan 40 amerikaner dödats, huvudsakligen i söder.

Under 2008 uppgick koalitionen stupade till 294, 155 av dem amerikaner. Antalet för 2009 har redan nått 301, varav 172 amerikaner. Det finns för närvarande 63 000 USA-soldater i Afghanistan. Även britterna lider svåra förluster. Mellan inledningen av Operation Pantherklo och valdagen den 20 augusti förlorade brittiska styrkor 38 döda och uppskattningsvis 150 sårade i strid.

Lidandet för afghanska civila är kvalitativt liksom kvantitativt naturligtvis värre än ockupanternas. Deras ansikten visas inte varje kväll på CNN eller BBC. Deras familjers sorg noteras sällan. Mer än 1 000 civila afghaner har, enligt officiella siffror, dödats hittills i år, 24 procent mer än 2008 och 50 procent mer än 2007. Den verkliga siffran är sannolikt flera gånger större.

Ordföranden i USA:s generalstab Michael Mullen har slagit fast att situationen längs den viktigaste stridsfronten i söder ”är allvarlig och den försämrats”. General Stanley McChrystal, som övertog befälet över alla USA:s och Nato:s styrkor i Afghanistan i juni, använde samma uttryck och tillfogade ”talibanernas uppror har förbättrats och blivit mer sofistikerat i sin taktik”.

Han förväntas kräva åtminstone tre eller fyra brigader till. Det kommer att öka truppernas antal över 1980-talets nivå när de sovjetiska väpnade styrkorna inte bara misslyckades med att krossa de afghanska rebellerna utan också fick sitt eget ”Vietnamsyndrom” och Sovjetunionens sammanbrott som världsmakt. Nu frågar sig många om detta är USA:s ”Afghanistan”.

Och i USA vänder sig den allmänna opinionen redan tvärt mot ”det goda kriget”. Vi får inte heller glömma att det kallades det goda kriget i jämförelse med det dåliga i Irak när förlusterna på den centralasiatiska krigsscenen för kriget mot terrorismen var mycket små. Saker och ting har förändrats till det sämre. Den senaste opinionsunder-

sökningen i USA visar att 54 procent är mot kriget och knappt en av fyra tror att det tjänar något till att skicka fler USA-soldater för att dö i Afghanistan. Medan Storbritannien – under den usle Gordon Brown – talar om att skicka mer trupper, planerar en del av USA:s hittills ståndaktiga allierade strategin för att ta sig ur kriget: Kanada (21 kanadensare har dödats hittills i år) och Nederländerna har fastställt datum för tillbakadragande eftersom den allmänna opinionen i massomfattning har vänt sig mot kriget.

För närvarande finns cirka 60 000 soldater från USA och 32 000 från Nato i landet, med omkring 8 000 till på väg. Enligt general McChrystals utkast till plan måste antalet afghanska regeringssoldater öka från 88 000 till 250 000 och poliskåren från 82 000 till 160 000 fram till 2012.

Under USA-truppernas offensiv i Irak 2007 koncentrerade sig McChrystal på taktik för upprorsbekämpning som innefattade användningen av dödsskvadroner som mördade tusentals civila som misstänktes för att delta antingen i sunniupproret eller i Moqtada al Sadr's shiitiska rörelse mot ockupationen. Utan tvekan förväntas han genomföra samma dödliga taktik.

I Storbritannien har medierna, när antalet brittiska soldater som dödats i Afghanistan passerat 200, inlett ett förtydligt försök att rättfärdiga kriget och skapa stöd på hemmaplan för ockupationen. Generalerna och politikererna är medvetna om att en tydlig majoritet av folket motsatt sig kriget sedan dess början 2002 och vågade inte sätta igång en öppen kampanj för kriget. Istället försöker de manipulera människors känslor med rapporter om de stupade soldaterna: deras namn och ansikten, deras ålder, deras avskedsbrev, deras föräldrars sorg.

Lanserandet av välgörenhetsorganisationen Help for Heroes (Hjälp till hjältar), som tillåter polisen att bära rockmärken med stöd för trupperna, drar bort uppmärksamheten från frågan om varför de dör? För vad? Deras planer kommer att slå tillbaka på dem själva. Uppvisandet av ansiktena på dessa döda män – ofta mycket unga – när ockupationen går in i sitt åttonde år, kommer att underblåsa ilska och avsky inför meningslösheten i deras död.

Allt tyder på att det i de länder som har trupper i Afghanistan är livsviktigt att återskapa en kraftfull antikrigsrörelse för omedelbart tillbakadragande av trupperna och för ett slut på bombningarna och alla former av ockupation. Det är bara folket i Afghanistan som har rätten att avgöra landets framtid.

Afghanska demokrater som Malalai Joya och socialister har slagit fast att ockupationstrupperna måste bort. Afghanska socialister tillfogar stöd till alla motståndshandlingar mot västockupanternas. I ett gemensamt uttalande har Förbundet för Femte Internationalen och afghanska socialister slagit fast:

”Vi vill inte på något sätt hjälpa de politiska islamistiska krafter som för närvarande leder motståndet att komma till makten – en sådan regim har varit och skulle återigen bli lika reaktionär som Karzais, repressiv mot arbetare, kvinnor, studenter och ungdomar – vi tror å andra sidan att om motståndsrörelsen skulle driva ut imperialisterna, så skulle det vara en progressiv handling som, liksom efter Vietnamkriget 1975, visar världen att den mäktigaste armén i världen kan besegras.”

David Stockton

Fascismen i Europa: Högern på frammarsch

För närvarande finns det två grundläggande tendenser hos fascistiska partier och rörelser. Medan högerpopulistiska och öppett fascistiska partier å ena sidan firar valframgångar, som vid senaste EU-valet, kan man iaktta nya tendenser och strategier i deras bas.

FPÖ:s framgångar i Österrike eller att postfascistiska krafter deltar i regeringen i Italien är kända exempel på hur rasistiska partier nu ofta bedriver regeringspolitik eller präglar den politiska offentligheten i respektive stater. Till dessa hör också Front National i Frankrike eller olika högerpopulistiska grupperingar i Nederländerna, Belgien och Danmark vilka – med stöd av konservativa partier – påverkar regeringarnas politik.

Den här utvecklingen har nu fortsatt genom valframgångarna för östeuropeiska fascistpartier till vars "varumärken" bland annat hör öppna pogromer mot romer. I Ungern berövades genom angrepp på romer enbart under förra månaden åtta människors livet. En 45-årig ensamstående mor sköts av fascister, hennes 13-åriga dotter sårades svårt. Partiet Jobbik fick vid EU-valet nästan 15 procent av rösterna och är förbundet med det paramilitära Ungerska gardet. Gabor Vona är ordförande i båda organisationerna.

I Ungern, Slovakien, Tjeckien och Italien utsätts romer för rasistiska angrepp och en rasistisk regeringspolitik. I Italien har Berlusconi högerblock stiftat lagar som tillåter medborgarmiliser. Det är speciellt nyfascistiska grupper som använder den för att skärpa repressionen mot romska bosättningar och de kräver tillsammans med företrädare för regeringen läger för romer och flyktingar.

Den här politiken ingår i Fästning Europas rasistiska politik, vilken bara under förra året ledde till 15 000 döda flyktingar i Medelhavet. Högerpopulistiska och fascistiska partier är "attraktiva" även för borgerligt konservativa väljargrupper, ja, till och med för de socialdemokratiska partiernas besvikna väljare, vilket kan ses i Österrike och England.

Fascister på gatorna

I flera stater kan en ny trend iakttagas på den fascistiska scenen. Anförda av de "autonoma nationalisternas" scen i Tyskland övertar fascisterna de vänsterradikalas klädsel, speciellt svarta blockets, och utger sig för att vara antikapitalistiska. Det är historiskt sett inget nytt för fascister, vilket kan ses i den italienska och tyska fascismen. För närvarande når den här takten speciellt ungdomen.

Bilden av den rakade skinnskallen stämmer inte längre. Idag bär fascisterna Che Guevara-tröjor, palestinaschal eller demonstrerar ibland med paroller hämtade från Rosa Luxemburg. Fascisterna kan också uppträda militant, de angriper polisen (som vid den stora uppmarschen i Hamburg 2008) eller angriper demonstrationer på första maj, som i år i Dortmund och Wuppertal.

I Dortmund är "Autonoma Nationalister" under de senaste åtta åren ansvariga för fyra mord, tre poliser och en så kallad "punkare" var offren. Det öppna våldet mot polisen är något nytt för de tyska fascisterna. Hittills har "kamratskapsgrupperna" eller NPD:s ungdomsorganisation (Junge Nationalisten) kännetecknats av fridsamhet mot polisen. Den här nya militansen och demagogin mot "USA-kapitalismen" och "USA-kriget" har stärkt den autonoma högerscenen. I slutändan kontrolleras scenen ändå av NPD.

Dessa grupper anordnar också gemensamma uppmar-

scher med tjeckiska och ungerska fascister. Deltagarantalet vid uppmarscherna i Tyskland blir allt högre och innehållet allt mer dunkelt.

Den 5 september anordnar fascisterna i Dortmund en "antikrigsdag". Mottot är: "Aldrig mer krig efter vår seger". Ruhrområdet metropol Dortmund har på senare år utvecklats till de västtyska fascisternas centrum. Redan förra året kom 1 500 fascister till en demonstration i staden. Autonoma Nationalister och därmed också NPD försöker på allvar etablera sig i en västtysk storstad.

Arbeitermacht och ungdomsorganisationen Revolution stöder och deltar i motdemonstrationen "Dortmund stellt sich queer". Vi behöver beslutsamhet hos alla antifascister för att förhindra nazisternas uppmarscher!

Tillmann Teller

Arbeitermacht-Infomail 443, 3 september 2009

Nätupplagan av *Junge Welt* (publiceras av Deutsche Kommunistische Partei) rapporterade den 4 september, dagen innan nazidemonstrationen, att polischefen i Dortmund, socialdemokraten Hans Schultze, endast tänkte tillåta en protest under tio minuter. Alliansen *Dortmund stellt sich queer* överklagade beslutet till förvaltningsdomstolen i Gelsenkirchen, vilken dock avslag deras överklagan.

Nazidemonstrationen var tänkt att sammanfalla med andra världskrigets utbrott. Nazisterna mobiliserade i hela Europa till demonstrationen och inledde flera dagar före demonstrationen aktioner och provokationer i Dortmund. Antifascistiska arrangemang förekom också under upptakten till den 5 september. Bland andra organiserade *Aktion 65 plus*, med äldre personer som upplevt kriget och nazismen, ett möte på Wilhelmplatz. Fackliga aktivister och ungdomar från miljöorganisationer organiserade också protester i staden.

Dortmund stellt sich queer understöddes av olika antifascistiska organisationer, invandrargrupper och den kände författaren av sångtexter Konstantin Wecker, skådespelaren Rolf Becker, olika fackföreningar och vänsterpartiet *Die Linke*. En av vänsterns ledamöter i förbundsdagen, Ulla Jelpke, protesterade offentligt mot polisens och domstolarnas hållning och sade: "oavsett om nazisterna vågar marschera eller inte: Vi kommer i alla fall att demonstrera och klargöra: Aldrig mer fascism! Aldrig mer krig!"

Den 7 september rapporterade *Junge Welt* följande om demonstrationen och motdemonstrationen: Cirka 1 000 fascister deltog i demonstrationen. Polischefen Hans Schultze förbjöd till slut nazidemonstrationen, men beslutet upphävdes av förvaltningsdomstolen. Nazisterna vågade dock inte, som ursprungligen var planerat, demonstrera i Dortmunds centrum utan inskränkte sig till ett arrangemang i norra delen av staden.

Motdemonstrationen samlade 4 000 människor och alliansen som stod bakom hade föresatt sig att hindra nazisternas marsch. Samtidigt tog man avstånd från att tyska armén används utomlands, exempelvis i Afghanistan, och mot angreppskrig över huvud taget. Staden Dortmund anordnade dessutom en fredsfest med anledning av årsdagen av andra världskrigets utbrott under parollen "För Dortmund mot nazister", som samlade 5 000 personer.

Polischeferna hade inkallat 4 500 poliser för att sättas in den 5 september i Dortmund. De gick hårt fram mot antifascisterna med pepparspray och batonger. Dussintals demonstranter, bland vilka även befann sig minderåriga och äldre, blev delvis svårt skadade av polisens framfart. Polisen grep under dagen 286 antifascister och 12 nazis-

ter.

Även i den lilla staden Gelnhausen förekom aktioner mot nazisterna. Staden har en starkt symbolisk funktion i och med att den var den första staden i Tyskland som under nazitiden förklarades vara "judenfrei" ("fri från judar") 1938. Även här försökte nazister från NPD uppträda med ett så kallat "informationsbord". De sju nazister som dök upp i Gelnhausen fick dock lämna staden mycket fortare än planerat. De omringades av hundratals antifascister. Deras material hamnade till största delen i sop-tunnorna. Dagens avslutning blev istället festivalen *Rock gegen rechts* (Rock mot högern) med stöd från en stor del av stadens organisationer, fackföreningar och politiker.

POM

Marxismen och andra världskriget

Femtio miljoner människor dog i andra världskriget. Nu uppmärksammas slaktens början världen över. Den här artikeln, ursprungligen publicerad i den socialistiska tidningen *Workers Power* (London) 1989, undersöker en del av de myter om kriget som medierna förser oss med.

Den största slakten i mänsklighetens historia associeras av en mycket god anledning med gyllene tider i de brittiska kapitalisternas minne. De lurade arbetarna att utkämpa borgarnas krig och kom ut ur kriget med sitt vinstsystem intakt. De gjorde det genom att övertyga arbetarna och soldaterna om att det var ett krig för att försvara demokratin, ett krig mot fascismen, ett "folkets krig".

Det var en lögn då och det är en lögn nu.

Andra världskriget utkämpades, liksom det första, för en omfördelning av världen mellan några få imperialistiska länders kolonialvälden. Demokrati var ingen stridsfråga mellan borgarna i de krigförande staterna.

I de kolonier och halvkolonier vilka Storbritannien gick till krig för att "rädda", hade miljonerna med arbetare och bönder aldrig erbjudits ett uns demokrati. De styrdes från Whitehall i London och deras underkastelse rättfärdigades med en rasism som var lika elakartad som Nazitysklands antisemitism.

Polen, som Storbritannien gick till krig för att "rädda", hade aldrig varit en demokrati. Vid tiden för pakten mellan Stalin och Hitler var landet en av de mest repressiva diktaturerna i världen.

Storbritannien var inte heller så nogräknade vad gäller allierade. De inkluderade den sydafrikanska apartheidstaten, Stalins totalitära diktatur och mot krigets slut Salazars fascistiska Portugal. Under upptakten till kriget uppvaktade Storbritannien militärdiktaturerna i både Grekland och Turkiet. Under 1930-talet stärkte de Nazityskland som ett bålverk mot Sovjetunionen. Och britten spelade ut Hitler mot den franska imperialismen.

När kriget väl bröt ut, försvann också demokratin. Strejker förbjöds, strejkande fängslades, censur infördes, identitetskort infördes och rätten att byta jobb togs bort i krigsindustrier. Man kunde rösta men bara för det parti som redan innehade valkretsen. Koalitionsregeringen sköt upp valen och undertecknade en ömsesidig nonaggressionspakt för fyllnadsvalen.

Den brittiska imperialismen var så angelägen att återta sina nordafrikanska halvkolonier att de fram till 1943 lät Sovjetunionen ensamma bekämpa fascismen i Europa. Det behöver knappast påpekas att dess seger inte medförde demokrati för Egypten, Libyen m.fl. De återinförde diktatoriska lakejregimer.

Mot slutet av kriget fruktade Storbritannien och USA en arbetarrevolution i Tyskland och Japan så mycket att de omedelbart återinsatte Hirohito som kejsare och tjugotals med ledande nazister som administratörer i den västtyska staten efter kriget.

Gentemot de grekiska arbetarna och bönderna, som befriat sig själva från fascismen, framtvingade Storbritannien de profascistiska generalernas styre.

Det verkliga andra världskriget har ingen likhet med ett krig för demokrati när det berövas myterna som uppfunnits av högern, socialdemokraterna och de så kallade kommunistiska partierna.

Efter att ha krossat den arbetarkamp som blossade upp efter andra världskriget har stalinismen och imperialismen hand i hand bestämt över en imperialistisk "fred" som fått bevittna hur ännu fler miljoner döddats i regionala krig.

När medierna trakterar oss med detaljer om "lämplig klädsel" och Glenn Millers största framgångar, sörjer och minns marxister de arbetare vars liv och framtid slösades bort av de brittiska borgarna.

När den världsordning som rests på miljoner människors ben börjar falla sönder erbjuder den en möjlighet att hämnas dem. Den generation som borgarna öronmärkt för att utkämpa tredje världskriget både kan och måste istället göra nästa årtionde till arbetarrevolutionens tid.

Hitlers storhetsvansinne, Chamberlains svaghet, framväxten av diktatorer och politisk extremism, konflikterna mellan nationella särdrag och första världskrigets orättvisa uppgörelse. Detta är de populära förklaringarna av andra världskriget vilka nu återigen spottas fram i alla minnesprogram på teve, i böcker och i utställningar.

De undviker alla frågan om klass, om de grundläggande ekonomiska intressen som drev världen till krig 1939. Endast marxismen vågar förklara andra världskrigets vetenskapligt. Det beror på att det bara är marxismen som utgår från de grundläggande ekonomiska och klassmässiga frågor som bildar underlaget för miljoner individers politiska och militära handlingar 1939–45.

General Clausewitz kom på 1800-talet närmare sanningen än de flesta av dagens journalister när han förklarade att "krig är politikens fortsättning med andra medel".

Andra världskriget var en fortsättning av den imperialistiska rivalitet som från början slutit sönder århundradet.

Tyskland, Japan och USA var de senaste och ekonomiskt starkaste imperialistiska länderna. Storbritannien och Frankrike hade styrt världen före 1914 och installerade sig, tack vare sin militära överlägsenhet, som de ledande politiska makterna efter första världskrigets slut.

De imperialistiska styrande klasserna gick till krig 1914 eftersom hela världen efter 1890-talet hade delats upp i koloniala och halvkoloniala inflytelsesfärer. Därefter var nya koloniala erövringar omöjliga utan omfördelning av världen med våld.

Kapitalismen hade skapat en internationell ekonomi vilken ständigt stötte emot de fjättrar som påtvingades av nationella gränser. Så länge som arbetarklassen inte löser den motsättningen genom att riva ner gränserna genom internationell revolution, kommer kapitalisterna att försöka lösa den genom krig för erövring och expansion.

Kriget 1914–1918 misslyckades inte bara med att lösa motsättningen, utan intensifierade den istället. Resultatet blev två årtionden med stagnation för kapitalismen: tillbakagång i världsekonomin och dess sönderfall i handelsblock som beskyddades av mäktiga imperialiststater (de

brittiska och franska imperierna, Latinamerika för USA).

De framväxande moderna imperialiststaterna var tvungade att hitta en våldsam väg ut ur stagnationen. Det bestämde villkoren för de allianser som utkämpade andra världskriget. Medan Tyskland och Japan valde att skapa stora geografiska imperier och sina egna skyddade handelsblock, kunde den nordamerikanska ekonomins aptit på marknader och råvaror inte tillfredställas på det sättet.

USA-imperialismens intressen dikterade att de måste sätta stopp för en värld med skyddade handelsblock och ekonomisk regionalisering och skapa en öppen världsmarknad på vilken USA kunde dominera. Det gjorde det först och främst nödvändigt med ett krig för att hindra Tyskland och Japan att skapa nya imperier. I andra hand innebar det att utplåna Storbritanniens och Frankrikes gamla kolonialväldet.

www.fifthinternational.org

Vem driver på vem?

Den danska sektionen av Fjärde Internationalen, SAP (Socialistisk Arbejderparti), ingår i den vänsterreformistiska valalliansen Enhedslisten. SAP har nu i ett uttalande från sin Landsledning den 22 augusti (www.sap-fi.dk) svarat på ett utspel från socialdemokraternas ledare Helle Thorning-Schmidt med innebörden att den regering som förhoppningsvis ska ersätta den nuvarande borgerliga regeringen ska bestå av socialdemokraterna och Socialistisk Folkeparti.

SAP:s ledning hävdar att ett regeringsskifte är förutsättningen för en mer solidarisk, social och hållbar politik, men bara förutsättningen. En bättre politik kommer inte av sig själv, hävdar SAP:s ledning. Det kan vi givetvis hålla med om.

Alliansen mellan socialdemokratin och SF i Danmark utvecklas dock efter det mönster som Stoltenbergs koalition i Norge har blivit modellen för. Det resulterade i sådant som att Sosialistisk Venstres ledare är finansminister i det kapitalistiska Norge. Det råder ingen tvekan om att det är socialdemokratin som drar det längsta strået i den här typen av allianser. Den svenska röd-gröna alliansen går i samma spår.

Förutsättningen för att socialdemokratin ska låta vänstern få vara med är i alla tre länderna att de är beredda att kompromissa bort alla rester av antikapitalism och radikalism. SAP:s ledning konstaterar samma förhållande i den danska alliansen: SF anpassar sig till socialdemokratis politik. Då bör vi också ha i åtanke att den danska socialdemokratin aldrig har utmärkt sig för någon som helst form av radikalism.

SAP:s ledning är dock inte nöjd med hur socialdemokraternas och SF:s ledare går till väga. Deras metod, som knappast borde förvåna någon som anser sig vara revolutionär socialist är att ledarna gör upp bakom ryggen på partiernas medlemmar och anhängare. SAP påpekar förnumstigt att: "Om S och SF vill skapa förändring för vanliga människor, så bör de lyssna till vanliga människor. En verklig förändringsprocess kräver engagemang och mobilisering underifrån."

I det här sammanhanget ser de så kallade trotskisterna i SAP en uppgift för Enhedslisten: "Enhedslisten har en viktig uppgift i arbetet för att störta den borgerliga regeringen, pressa S och SF att ta makten och icke minst kampen för att pressa S och SF till att föra arbetarpolitik, dvs. en politik för vanliga löntagare".

SAP:s ledare menar att Enhedslisten ska se som sin främsta uppgift – både i Folketinget och i rörelser utanför – att "kräva, att S och SF tar regeringsmakten och genomför en politik, som är lika lojal mot vanliga människor, som den borgerliga regeringen varit mot överklassen." Nu har Enhedslistens grupp i folketinget, tvärtemot SAP:s råd, påmint Thorning-Schmidt om att hon inte ska glömma det vänsterliberala – dvs. rakt igenom borgerliga – radikala partiet när socialdemokratin vinner nästa val.

"Den optimala parlamentariska situationen efter nästa val är, att S och SF kan bilda majoritet med Enhedslisten och utan De Radikale", påpekar SAP. Det ska också noteras att SAP inte utlovar något okritiskt stöd till en S-SF-regering: om en sådan regering inte genomför förbättringar för folket, förtjänar den att falla.

Men hela föreställningen om att en regering som består av socialdemokratin och Socialistisk Folkeparti skulle kunna föra arbetarpolitik är en centristisk illusion med en lång historia. Vi känner igen resonemangets logik från otaliga vänsterreformister: om bara socialdemokratin kan fås att lyssna till folket, kan arbetarklassens intressen tillgodoses.

SAP:s ledning gör sig till tolk för grova illusioner om reformismen. Uttalandet från SAP visar också på den spännvidd som finns i centrismens anpassning till reformismen. I Sverige är Socialistiska Partiet absolut emot att ge kritiskt stöd i val till vare sig socialdemokratin eller vänstern, baserat på arbetarklassens objektiva behov, som en taktik för att bryta reformismens inflytande. I Danmark utlovar Fjärde Internationalen istället arbetarpolitik från samma politiska krafter om man bara lyckas skapa tillräckligt tryck från arbetarna och småfolket. Konsekvens får man förgäves leta efter i centrismens politik.

POM

Rödgrön dag i Kungsträdgården

6 september 2009

Det har varit en fullspäckad helg för REVOLUTION-Stockholm. På söndagen samlades ett stort antal människor i Kungsträdgården för att delta i den av socialdemokraterna, Vänsterpartiet och Miljöpartiet arrangerade Rödgröna dagen. Men istället för att ta chansen att engagera den breda arbetarrörelsen i politik och i de frågor som berör oss fokuserade de reklambyråer som man får anta stod bakom dagen på schlagermusik och ponnyridning.

Det hela kändes alltså ibland som mer av ett politiskt jippo i amerikansk stil. I sann amerikansk (eller sovjetisk?) anda var också enorma banderoller med porträtt på de lagom stajlade partiledarna uppsatta lite här och var. Partiledarna själva gjorde också ett framträdande på scenen. Tyvärr hade de inte så mycket konkreta politiska åtgärder att komma med – helt i linje med hur de har agerat som "opposition". Istället berättade Ohly att det kommer att bli mera rock'n'roll i den här valrörelsen, och Mona konstaterade att det finns mycket rödgrön mat som är god, men undrade om någon kan säga någon god blå mat? (blåbär?). Det var naturligtvis härligt att se hela Kungsan fyllas av folk som avskyr borgarna, men tyvärr var Monas matliknelser talande exempel på den politiska nivån för dagen.

Från scenen hördes, mellan musiken, löften om guld och gröna skogar, bara vi röstar rödgrönt i valet. Vi är inte så säkra på det; sist sossarna satt vid makten genom-

förde de enorma nedskärningar och hann med att privatisera både det ena och det andra. Allt, såklart, med ursäkten att de måste "städa upp" efter högern, och detta samtidigt som företagen och bankerna gjorde miljonvinster.

REVO-aktivister pratade politik med såväl socialdemokrater som unga vänsteranhängare. Vi sålde tidningar och spred Septemberalliansens material inför demonstrationen den 15 september.

En lyckad dag, med ett solsken som nästan kunde få en att tro att det fortfarande är sommar, och en lovande start på en röd höst!

REVO Stockholm

Flygbladsutdelning och affischering i Skärholmen

5 september 2009

Ett gäng REVOLUTION-medlemmar samlades på lördagseftermiddagen i Skärholmen för att sprida information om Septemberalliansens demonstration den 15 september.

Tillsammans med våra kamrater från Arbetarmakt ställde vi oss vid tunnelbaneuppgångarna och vid ingången till köpcentret för att dela ut flygblad till intresserade shoppare och flanörer.

På plats fanns också flera andra vänstergrupper, som också de delade ut flygblad. Förutom att sprida Septemberalliansens material och prata med skärholmsbor passade vi på att täcka Skärholmens väggar med Septemberalliansens affischer.

Det här var bara första steget i mobiliseringen inför den 15 september. Vi kommer att fortsätta att sprida information och uppmana folk att demonstrera ända fram till den 15. Gå med oss då – samling klockan 17 på Sergels torg – och protestera mot högerpolitiken. Vi vägrar betala för kapitalismens kris!

Revo sthlm

Viktigt meddelande:

Ny hemsida och förändrat nyhetsbrev

Message in English below.

Arbetarmakt kommer inom kort att lansera sin nya hemsida. Detta innebär förutom en fräschare form och snabbara uppdateringar att nyhetsbrevet kommer att skickas ut på ett lite annorlunda sätt.

När den nya hemsidan har lanserats kommer artiklar att läggas upp fortlöpande, och de som önskar kan då få ett mejl varje gång vi uppdaterar hemsidan. Det blir då maximalt ett mejl om dagen. (Du som vill kan också följa våra uppdateringar via ett RSS-flöde.)

För att fortsätta få uppdateringar via e-post måste du registrera din e-postadress här:

<http://www.arbetarmakt.com/pren>

Liksom tidigare kommer dock nyhetsbrevets redaktion med samma regelbundenhet som tidigare, dvs. cirka två gånger per månad, att samla viktiga artiklar i en pdf-fil som kan laddas ned från hemsidan.

Annars uppmanas alla läsare att i framtiden helt enkelt kika in på vår hemsida lite oftare!

In English: New website and changes affecting the newsletter

Arbetarmakt will shortly launch a new website. Besides improved layout and quicker updates, this means that our

newsletter will be distributed in a different way.

When the new website is launched, articles will be published as they are written, and if you want, you can get an email message every time we update the website. There will be no more than one email per day sent out. (You can also follow the website by our upcoming RSS feed.)

In order to continue receiving updates via email, please register your email address here:

<http://www.arbetarmakt.com/pren>

Those who do not wish to subscribe to the new format are encouraged to check out our website more often!

Redaktionen